

De
verborgen
apothek

SARAH
PENNER

Vertaling Mieke Trouw

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Sarah Penner

Oorspronkelijke titel: *The Lost Apothecary*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2021 HarperCollins Holland

Vertaling: Mieke Trouw

Omslagontwerp: Zero Media

Omslagbeeld: © Lee Avison / Trevillion Images (Londen inclusief de lucht, lampen, balustrade en Big Ben); FinePic®,

Munich (struiken en bloemen)

Foto auteur: Laura Foote Photography

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0713 7

ISBN 978 94 027 6132 0 (e-book)

NUR 302

Eerste druk maart 2021

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises ULC, Toronto, Canada.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

**'IK ZWEER EN BELOOF TEGENOVER GOD,
SCHEPPER VAN HEMEL EN AARDE,**

**DAT IK DE GEHEIMEN EN DE RAADSELEN VAN HET VAK
NOOIT AAN DWAZEN OF ONDANKBAREN ZAL ONTHULLEN.**

**DAT IK NOOIT DE GEHEIMEN ZAL VERRADEN DIE AAN MIJ ZIJN TOEVERTROUWD.
DAT IK NOOIT VERGIF ZAL TOEDIENEN.**

**DAT IK SCHADELIJKE EN SCHANDELIJKE PRAKTIJKEN
VAN KWAKZALVERS, CHARLATANS EN ALCHEMISTEN
ZAL VERWERPEN EN MIJDEN ALS DE PEST.**

**EN DAT IK NOOIT OUDE OF BEDORVEN MEDICIJNEN
IN MIJN APOTHEEK ZAL HERBERGEN.**

MOGE GOD MIJ BLIJVEN ZEGENEN ZOLANG IK MIJ AAN DEZE REGELS HOUD!'

— OUDE APOTHEKERSEED

HOOFDSTUK I

NELLA

3 februari 1791

Ze zou bij zonsopgang komen, de vrouw wier brief ik in mijn handen hield en wier naam ik nog niet kende.

Ik wist niet hoe oud ze was of waar ze woonde. Ik wist niet uit welke sociale klasse ze kwam of over welke duistere zaken ze 's nachts droomde. Ze kon een slachtoffer zijn, maar ook een dader. Een kersverse bruid of een wraakzuchtige weduwe. Een kindermeisje of een courtesane.

Maar al wist ik niets van haar, één ding begreep ik heel goed: de vrouw wist precies wie ze wilde doden.

In het licht van de bijna opgebrande kaars hief ik het rozerode papier op. Met mijn vingers streek ik over de inkt van haar woorden, en ik probeerde me voor te stellen hoe wanhopig ze moest zijn om een vrouw als ik op te zoeken. Niet alleen een apothekeres, maar een moordnares, zeer bedreven in het maskeren.

Haar verzoek was eenvoudig en onomwonden. 'Voor de echtgenoot van mijn meesteres, bij zijn ontbijt. Zonsopgang, 4 februari.' In mijn hoofd ontstond meteen het beeld van een dienstbode van middelbare leeftijd, gestuurd door de vrouw des huizes. En mijn intuïtie – geperfectioneerd door

twee decennia ervaring – wist meteen welk middel het best bij dit verzoek paste: een kippenei met *nux vomica* erin.

De bereiding zou me slechts een paar minuten kosten; het gif stond binnen handbereik. Maar om een reden die ik zelf nog niet begreep, had de brief iets wat me aan het weifelen bracht. Het lag niet aan de subtiële, houtachtige geur van het perkamentpapier of aan het hoekje linksonder, dat enigszins naar voren krulde alsof het nat was geweest van de tranen. Nee, de onrust ontstond in mij. Er was een intuïtief besef dat ik iets moest vermijden.

Maar welke ongeschreven waarschuwing stak er nu in een velletje perkamentpapier, verhuld door de inkt van een pennenstreek? Niets aan de hand, zei ik tegen mezelf; deze brief is geen slecht voorteken. Mijn veront-ruste gedachten waren simpelweg het gevolg van mijn vermoeidheid – het was al laat – en van de aanhoudende pijn in mijn gewrichten.

Ik richtte me op mijn kalfsleren registratieboek, dat voor me op de tafel lag. Mijn kostbare boek was een register van leven en dood, een overzicht van de vele vrouwen die naar mijn duistere apotheek waren gekomen om gif te kopen.

Op de eerste bladzijden van mijn boek waren de inktletters zacht, opgeschreven met een lichtere hand, vrij van verdriet of verzet. Die vervaagde, oude notities waren van mijn moeder. Deze apotheek voor vrouwenkwalen, gelegen aan Back Alley 3, was lange tijd van haar geweest voordat ik het stokje had overgenomen.

Af en toe las ik haar aantekeningen: ‘Mrs R. Ranford, Duizendblad, 15 dr. 3x, 23 mrt 1767.’ De woorden brachten herinneringen aan haar naar boven. Ik dacht aan de manier waarop haar haar tegen haar nek viel als ze de steel van het duizendblad in de vijzel vermaalde, of aan de strakke, papierachtige huid van haar hand als ze zaadjes uit de bloemhoofden pulkte. Mijn moeder had haar apotheek echter niet verstopt achter een geheime wand, en ze had haar medicijnen ook niet stiekem toegediend in glazen donkerrode wijn. Dat hoefde niet. De tincturen die zij verstrekke, waren enkel bedoeld om te genezen, als verzachting van de rauwe, gevoelige lichaamsdelen van kraamvrouwen, of om maandstonden op gang te bren-

gen bij onvruchtbare echtgenotes. Daarom vulde zij de bladzijden van haar register met volkomen goedaardige kruidenmedicijnen, die geen enkele argwaan zouden wekken.

Zelf noteerde ik ook kruiden als netel, hysop en amarant in mijn register, maar daarnaast had ik middelen die sinisterder waren: nachtschade, helleborus en arsenicum. Onder de pennenstreken van mijn register gingen verraad, leed en duistere geheimen schuil.

Geheimen over de robuuste jongeman die op de avond vóór zijn trouwdag hartklachten kreeg, of het verhaal achter de gezonde man die net vader was geworden en plotseling aan koortsen ten prooi was gevallen. Mijn register deed de oorzaken uit de doeken: hier was geen sprake geweest van een zwak hart of een koortsaanval, maar van doornappelsap en nachtschade, in wijnen en pasteien verstopt door geslepen vrouwen wier namen nu mijn register bezoedelden.

Ach, bevatte mijn register ook maar mijn eigen geheim, het verhaal dat aan dit alles ten grondslag had gelegen. Tussen alle slachtoffers die ik op deze bladzijden had gedocumenteerd, ontbrak er namelijk één: Frederick. De scherpe, zwarte lijnen van zijn naam bekladden niets anders dan mijn trieste hart en mijn beschadigde baarmoeder.

Ik sloeg het register zachtjes dicht, want ik had het vanavond niet meer nodig. Daarna richtte ik mijn aandacht weer op de brief. Wat baarde me toch zoveel zorgen? Het hoekje van het perkamentpapier bleef mijn aandacht trekken, alsof er beestjes onder krioelden. En hoe langer ik aan mijn tafel bleef zitten, hoe scherper mijn buikpijn werd en hoe erger mijn vingers trilden. In de verte, achter de muren van de apotheek, leek het geluid van een paar koetsbellen angstaanjagend veel op de rammelende ketting aan de riem van een gerechtsdienaar. Ik hield mezelf echter voor dat de sterke arm vanavond niet zou komen. Dat was de laatste twee decennia immers ook niet gebeurd. Mijn apotheek was te slim vermomd, net als mijn vergif. Geen enkele man zou deze plek ooit vinden, diep begraven achter een kastenwand aan het einde van een slingerend steegje in de donkerste krochten van Londen.

Mijn blik gleed naar de met roet besmeurde muur. Ik had het hart en de

kracht niet om hem schoon te schrobben. Een leeg flesje op een plank weerspiegelde mijn gezicht. Mijn ogen, ooit heldergroen als die van mijn moeder, zagen er inmiddels dof en levenloos uit. Mijn wangen, die ooit hadden gebloosd van levenslust, waren nu bleek en ingevallen. Ik zag eruit als een geest en leek veel ouder dan mijn eenenveertig levensjaren.

Voorzichtig wreef ik over het verdikte, ronde bot in mijn linkerpols, dat warmte uitstraalde als een vergeten steen in het vuur. De pijn in mijn gewrichten kroop nu al jaren door mijn lichaam. De kwaal was zo erg geworden dat ik er enkel tijdens mijn slaap aan kon ontsnappen. Elk gif dat ik verstreekte, leidde tot een nieuwe aanval. Soms waren mijn vingers 's avonds zo stijf en opgezwollen dat ik dacht dat de huid zou barsten en zou blootleggen wat eronder lag.

Dat kwam allemaal door de moorden en de geheimen die ik bewaarde. Ze begonnen me van binnenuit aan te vreten, en iets in mij was van plan me open te scheuren.

Opeens werd de lucht muf en kringelde er rook naar het lage, stenen plafond van mijn verborgen kamer. De kaars was bijna op en het zou niet lang meer duren voordat de laudanumdruppels me in hun zware warmte zouden wikkelen. De nacht was allang ingevallen, en over een paar uur kwam ze al: de vrouw wier naam ik aan mijn register zou toevoegen en wier geheim ik zou achterhalen, ondanks de broeiende onrust die het in mijn hart opwekte.

HOOFDSTUK 2

CAROLINE

Huidige tijd, maandag

Het was niet mijn bedoeling geweest om in mijn eentje naar Londen te komen.

Als je een reis maakt om je trouwdag te vieren, hoor je met zijn tweeën te zijn, niet alleen. Toch liep er niemand naast me toen ik op een zomermiddag mijn hotel verliet en de zomerse schemering in wandelde. Vandaag – onze tiende trouwdag – hadden James en ik samen moeten zijn. We hadden samen naar de London Eye moeten lopen, het reuzenrad met het verre uitzicht aan de oever van de Theems. We hadden een avondritje in een vipcabine geboekt, zelfs met een fles mousserende wijn en een privé-gastheer erbij. Wekenlang had ik me een voorstelling gemaakt van een schommelende, schemerig verlichte cabine onder de sterrenhemel, waarin onze lachende stemmen slechts werden onderbroken door klinkende champagneglazen en onze kussen.

James zat echter aan de andere kant van de oceaan. Ik was helemaal alleen in Londen, verdrietig, woedend en geplaagd door een jetlag, en ik moest een besluit nemen dat mijn leven een totaal andere wending kon geven.

Ik liep niet naar het zuiden, naar de London Eye en de rivier, maar naar het noorden, richting St. Paul's en Ludgate Hill. Ik keek of ik ergens een pub zag en voelde me in mijn grijze sneakers en met mijn grote *cross-body*-tas echt een toerist. In mijn tas zat mijn notitieboek, volgeschreven met blauwe pen en geïllustreerd met getekende hartjes: de plannen voor onze tiendaagse reis. Ik was nog maar net gearriveerd, maar ik kon het echt niet opbrengen om door ons reisschema-voor-twee te bladeren en de vrolijke aantekeningen te lezen die we voor elkaar hadden gemaakt. 'Southwark, stelletjesrondleiding door de tuinen' had ik op een van de bladzijden geschreven.

'Achter een boom oefenen met baby's maken' had James erachter gekrabbeld. Ik was van plan geweest om voor de zekerheid een jurk aan te trekken.

Nu had ik het notitieboek niet meer nodig, want alle plannen erin waren overboord gegooid. Mijn keel brandde en er prikten tranen in mijn ogen toen ik me afvroeg wat er binnenkort nog meer overboord zou worden gegooid. Ons huwelijk? James was mijn vriendje van de middelbare school; ik had nooit een leven zonder hem gekend. Ik kende mezelf niet eens zonder hem. En zou ik mijn hoop op een baby ook verliezen? Bij die gedachte kreeg ik buikpijn – niet alleen van de honger, maar ook van een groter verlangen. Ik wilde dolgraag moeder worden. Ik wilde die piepkleine teentjes zoenen en kusjes met gekke geluiden maken op het ronde buikje van mijn kind.

Al in de volgende straat zag ik de ingang van een pub, The Old Fleet Tavern. Voordat ik kon kijken of hij me aanstond, werd ik gewenkt door een vijftiger die ik op de stoep passeerde. Hij droeg een gevlekte kakibroek en had een klembord in zijn hand. 'Zin om een rivierjutter in actie te zien?' vroeg hij met een brede grijns op zijn verweerde gezicht.

Een rivierjutter, dacht ik. Is dat een vogel? Ik dwong mezelf te glimlachen en schudde mijn hoofd. 'Nee, dank je wel.'

Zo gemakkelijk gaf hij zich niet gewonnen. 'Weleens een victoriaanse roman gelezen?' vroeg hij. Zijn stem was nauwelijks hoorbaar door de piepende remmen van een rode toeristenbus.

Bij die vraag bleef ik staan. Tien jaar geleden was ik afgestudeerd in Britse geschiedenis. Ik had mijn studie met keurige cijfers afgerond, maar ik had vooral interesse gehad in wat zich b uiten de leerboeken had afgespeeld. Ik had niet half zoveel belangstelling voor de droge, in standaardbewoordingen geschreven hoofdstukken als voor de schemerige, oude albums in de archieven van oude gebouwen, of voor verschoten, vluchtige tijdgebonden zaken – affiches, registers van volkstellingen en passagierslijsten – die ik in gedigitaliseerde vorm online vond. Ik kon uren wegduiken in dit soort ogenschijnlijk onbelangrijke documenten, terwijl mijn studiegenoten in koffiebars afspraken om samen te studeren. Ik had geen idee waar mijn ongewone interesses vandaan kwamen; ik wist alleen dat klassikale discussies over burgerrevoluties en machtsbeluste wereldleiders me ontzettend verveelden. Voor mij lag de aantrekkingskracht van geschiedenis in details van het vroegere leven, de verborgen geheimen van doodgewone mensen.

‘Ik heb wel het een en ander gelezen, ja,’ zei ik. Natuurlijk hield ik van veel klassieke Britse romans, en ik had tijdens mijn opleiding gretig boeken verslonden. Ik had weleens gewenst dat ik literatuur was gaan studeren, omdat dat beter bij mijn interesses leek te passen. Ik vertelde de man echter niet dat ik al heel lang geen victoriaanse literatuur meer las, en dat ik al jaren geen enkele oude Britse favoriet meer had opengeslagen. Als dit gesprek op een kleine quiz uitliep, zou ik heel slecht scoren.

‘In die tijd schreven ze allemaal over rivierjutters – die drommen arme sloebers die in de rivierbeddingen rondscharrelden in de hoop dat ze iets ouds en waardevols vonden. Je krijgt er misschien natte schoenen van, maar er is geen betere manier om je in het verleden onder te dompelen. Het wordt vloed, het wordt eb, er blijft elke keer weer iets nieuws achter. Als je zin hebt in wat avontuur, mag je samen met ons komen juten. De eerste keer is altijd gratis. We juten hier vlakbij, aan de andere kant van die stenen gebouwen daar...’ Hij wees. ‘Je hoeft alleen maar de trap naar de rivier te zoeken. De groep komt om halfdrie bij elkaar, als het eb wordt.’

Ik glimlachte naar hem. Ondanks zijn slordige uiterlijk waren zijn lichtbruine ogen warm. Achter hem nodigde het piepende scharnier van het schommelende houten uithangbord van The Old Fleet Tavern me uit om

naar binnen te komen. ‘Dank je,’ zei ik, ‘maar ik ben op weg naar een andere afspraak.’

In werkelijkheid had ik zin in alcohol.

Hij knikte langzaam. ‘Ik snap het. Maar mocht je van gedachten veranderen: we zijn bezig tot een uur of halfzes.’

‘Veel plezier,’ mompelde ik. Ik verplaatste mijn tas naar mijn andere schouder en ging ervan uit dat ik hem nooit meer zou zien.

Ik liep de donkere, vochtige gelagkamer in en nestelde me op een hoge leren kruk aan de bar. Toen ik voorover leunde om te kijken welke soorten tapbier ze hadden, voelde ik tot mijn schrik dat ik mijn armen in iets nats legde – restjes bier en zweet van eerdere klanten. Ik bestelde een Boddingtons en wachtte ongeduldig tot het roomkleurige schuim tot aan de rand reikte en tot rust kwam. Eindelijk kon ik een flinke slok nemen. Ik was te afgemat om me druk te maken om mijn beginnende hoofdpijn, de lauwwarme temperatuur van het bier of de kramp die aan de linkerkant van mijn buik ontstond.

Victoriaanse schrijvers. Ik dacht aan Charles Dickens, wiens naam door mijn hoofd galmden als die van een ex-vriendje: dierbaar, maar vergeten, een interessante man, maar niet veelbelovend genoeg voor de lange termijn. Ik had veel van zijn boeken gelezen – *Oliver Twist* vond ik het mooist, op de voet gevolgd door *Grote Verwachtingen* – maar opeens genereerde ik me een beetje.

De man met de kakibroek had gezegd dat ‘ze in die tijd allemaal’ over rivierjutton schreven, maar ik had niet eens geweten wat de term betekende. Als James nu naast me had gezeten, had hij me vast geplaagd met die blunder. Hij grapte altijd dat ik me tijdens mijn studie vooral met ‘pretlezen’ had beziggehouden en tot diep in de nacht griezelige sprookjes had verslonden, terwijl ik eigenlijk wetenschappelijke bladen had moeten analyseren en hypothesen over perioden van historische en politieke onrust had moeten ontwikkelen. Alleen met dergelijke onderzoeken heeft de maatschappij iets aan een studie geschiedenis, zei hij, want daarmee betreed je de academische wereld. Daarmee kun je promoveren en toewerken naar een hoogleraarschap.

In sommige opzichten had hij gelijk. Tien jaar geleden, toen ik mijn bul haalde, was ik er al snel achter dat mijn bacheloropleiding geschiedenis minder carrièremogelijkheden bood dan de accountantsopleiding van James. Terwijl ik tevergeefs naar werk zocht, vond hij moeiteloos een goed-betaalde baan bij een Big Four-accountantskantoor in Cincinnati. Ik solliciteerde op verschillende scholen als lerares, maar zoals James me al had voorspeld, gaven ze daar allemaal de voorkeur aan een masteropleiding.

Ik liet me niet ontmoedigen en zag het als een kans om verder te studeren. Met een prettige kriebel in mijn maag regelde ik een aanmeldingsformulier voor een masteropleiding aan de University of Cambridge, een uurtje ten noorden van Londen. James was er vierkant op tegen, en al snel wist ik waarom: een paar maanden na onze buluitreiking liep hij met me naar het uiteinde van een pier met uitzicht over de Ohio River. Daar ging hij op zijn knie zitten en vroeg hij me met vochtige ogen ten huwelijk.

Vanaf dat moment interesseerde Cambridge me totaal niet meer, en dat gold ook voor masteropleidingen en het hele oeuvre van Charles Dickens. Zodra ik James om de hals was gevlogen en fluisterend 'ja' had gezegd, roestte mijn persoonlijkheid als historica-met-plannen weg en werd 'de verloofde van James' mijn nieuwe identiteit. Ik gooide mijn aanmeldingsformulier in de prullenbak en wierp me enthousiast op de voorbereidingen van onze bruiloft. Opeens had ik het druk met lettertypes op uitnodigingen en tinten roze voor de pioenrozen in onze bloemstukken. En toen de bruiloft achter ons lag en slechts een herinnering aan een bruisend feest op de rivieroever was geworden, stopte ik al mijn energie in winkelen voor onze eerste eigen woning. Uiteindelijk vonden we het Perfecte Huis: drie slaapkamers en twee badkamers, aan het uiteinde van een doodlopend straatje in een wijk met jonge gezinnen.

De dagelijkse routine van mijn leven als getrouwde vrouw was al snel vertrouwd, even rechttoe rechtaan en voorspelbaar als de rijen kornoeljes langs de straten in onze nieuwe wijk. En terwijl James zijn draai vond op de onderste sport van zijn carrièreladder, deden mijn ouders, die net even ten oosten van Cincinnati een boerderij hadden, me een verleidelijk aanbod:

een betaalde baan op hun boerderij, bestaande uit simpele boekhoudwerkzaamheden en administratieve taken. Het was een degelijke, veilige keuze. Zonder verrassingen.

Ik had een paar dagen bedenktijd genomen en dacht maar heel even aan de tientallen dichte dozen die nog in de kelder stonden, gevuld met boeken die ik tijdens mijn opleiding zo geweldig had gevonden. *Northanger Abbey*. *Rebecca*. *Mrs Dalloway*. Wat hadden zij me opgeleverd? James had gelijk: de vele uren die ik aan stokoude documenten en spookverhalen over landhuizen had besteed, hadden niet geleid tot een baan. Integendeel: ze hadden me met een studieschuld van tienduizenden dollars opgezadeld. Ik kreeg een hekel aan de boeken in de dozen en was ervan overtuigd dat mijn plan om in Cambridge te gaan studeren gewoon een woeste gril van een rusteloze, werkloze bachelor was geweest.

En omdat James een stabiele, vaste baan had, was het een goed besluit – een volwâssen besluit – om gewoon in Cincinnati te blijven, bij mijn kersverse echtgenoot, in ons kersverse huis.

Tot grote vreugde van James zei ik ja tegen het aanbod van mijn ouders. En Brontë en Dickens en alle andere schrijvers die ik jarenlang zo had bewonderd, verstoften in een uithoek van de kelder, in dozen die ongeopend bleven en uiteindelijk vergeten werden.

In de donkere pub nam ik een flinke slok bier. Het was al een wonder dat James überhaupt akkoord was gegaan met een reis naar Londen. Toen we plannen maakten voor een reis ter ere van onze trouwdag, gaf hij aan welke bestemming zijn voorkeur had: een strandresort op de Maagdeneilanden waar hij zijn vakantiedagen kon verluieren, duttend naast een leeg cocktailglas. We hadden met kerst echter al zo'n met daiquiri doordrenkte vakantie gehad, dus ik smeekte James om ook na te denken over andere bestemmingen, zoals Engeland of Ierland. Op voorwaarde dat we geen tijd zouden verspillen aan schoolse bezigheden – zoals de workshop oude boeken restaureren waar ik het even over had gehad – stemde hij er uiteindelijk mee in om naar Londen te gaan. Hij zei dat hij overstag ging omdat hij wist dat een vakantie in Engeland ooit een droom van mij was geweest.

Die droom had hij nog maar een paar dagen geleden als een kristallen champagneglas opgeheven en tussen zijn vingers kapot geknepen.

De barkeeper gebaarde naar mijn halflege glas, maar ik schudde mijn hoofd: eentje was genoeg. Omdat ik rusteloos was, pakte ik mijn telefoon en opende ik Messenger. Rose, die al mijn hele leven mijn hartsvriendin was, had me een berichtje gestuurd: ‘Alles goed? Liefs.’

En daarna nog een: ‘Hierbij een foto van mijn kleine Ainsley. Ook veel liefs van haar. <3’

En daar was ze, de pasgeboren Ainsley, gewikkeld in grijs linnen. Een perfect meisje van zes pond, mijn petekind, in diepe rust in de armen van mijn lieve vriendin. Ik was blij dat ze was geboren voordat ik James’ geheim had ontdekt, want daardoor had ik al veel fijne, tevreden momenten met haar doorgebracht. Ondanks mijn verdriet gleed er een glimlach over mijn gezicht. Zelfs als ik verder alles kwijtraakte, had ik deze twee mensen nog.

Als ik naar accounts van mijn socialemediacontacten keek, waren James en ik zo’n beetje de enigen in onze vriendenkring die nog niet achter kinderwagens liepen of peutersnoetjes vol etensvlekken kusten. En al was het niet meegevallen om te wachten, het was de juiste keuze geweest voor ons: het accountantskantoor waar James werkte, verwachtte van hem dat hij met cliënten borrelde en uit eten ging, waardoor hij vaak werkweken van meer dan negentig uur draaide. Zelf had ik kort na ons huwelijk al kinderen gewild, maar James had geen zin in de stressvolle combinatie van lange werkdagen en een jong gezin. En terwijl hij tien jaar lang stappen op de carrièreladder had gezet, had ik elke dag dat roze pilletje op mijn tong gelegd met de gedachte: ooit wordt het anders.

Ik keek naar de datum op mijn telefoon: 2 juni. Het was nu bijna vier maanden geleden dat James een promotie had gekregen waardoor hij in de toekomst partner van de firma kon worden. Dat betekende dat hij niet meer zoveel uren met cliënten hoefde door te brengen.

Vier maanden waarin we hadden geprobeerd een baby te verwekken.

Vier maanden waarin ik niet meer ‘ooit wordt het anders’ hoefde te denken.

Ik was echter nog niet zwanger.

Ik beet op mijn duimnagel en deed mijn ogen dicht. Voor het eerst in vier maanden was ik blij dat ik niet in verwachting was. Een paar dagen geleden waren er barsten in ons huwelijk ontstaan door het verpletterende gewicht van mijn ontdekking: onze relatie bestond niet meer uit twee personen. Er was een andere vrouw in het spel. Welke baby verdiende het nu om in zo'n situatie te belanden? Geen enkele.

Er was echter één probleempje: ik had gisteren ongesteld moeten worden, maar mijn menstruatie had zich nog niet aangediend. Ik hoopte vurig dat dat door de jetlag en de stress kwam.

Voor de laatste keer keek ik naar het pasgeboren kind van mijn hartsvriendin. Ik was niet jaloers, maar ik maakte me zorgen over de toekomst. Het zou heerlijk zijn geweest als mijn kind beste maatjes met Ainsley had kunnen worden, en als die twee kinderen net zo'n hechte band hadden kunnen krijgen als Rose en ik. Nu James' geheim was uitgekomen, wist ik echter niet of mijn huwelijk zou voortduren, laat staan of het moederschap voor me was weggelegd.

Voor het eerst in tien jaar vroeg ik me af of ik op die pier de verkeerde beslissing had genomen. Had ik wel 'ja' moeten zeggen? Wat zou er zijn gebeurd als ik 'nee' had gezegd, of 'nu nog niet'? Ik betwijfelde of ik dan nog in Ohio zou zitten, waar ik mijn dagen sleet in een baan die ik niet leuk vond en waar mijn huwelijk gevaarlijk op het randje van de afgrond balanceerde. Zou ik dan misschien in Londen wonen, en werken als lerares of researcher? Misschien verdiepte ik me dan nog steeds in sprookjes, zoals James altijd grapte. Maar zou dat niet beter zijn dan de nachtmerrie waarin ik me nu bevond?

Ik was altijd blij geweest met het pragmatisme en de keurig uitgestippelde plannen van mijn man. Voor een groot deel van ons huwelijk zag ik ze als James' manier om mij veilig met beide benen op de grond te houden. Telkens wanneer ik iets spontaans voorstelde – iets wat buiten zijn vaststaande doelen en verlangens lag – remde hij mijn enthousiasme vlug af met bezwaren, risico's en negatieve kanten. Per slot van rekening had die rationaliteit tot zijn succesvolle carrière bij het accountantskantoor geleid.

Maar nu, met een oceaan tussen James en mij in, vroeg ik me voor het eerst af of de dromen die ik ooit had nagejaagd voor hem misschien hooguit een boekhoudkundig probleempje waren geweest. Hij had zich drukker gemaakt om 'kapitaalopbrengst' en 'risicomanagement' dan om mijn geluk. Al die jaren had ik hem verstandig gevonden, maar nu kwam hij me voor het eerst voor als verstikkend en enigszins manipulatief.

Ik verschoof op mijn stoel en trok mijn plakkerige dijen los van het leer. Daarna klikte ik mijn telefoon uit. Ik had er niets aan om hier in Londen te piekeren over thuis en de vraag hoe mijn leven er onder andere omstandigheden uit had kunnen zien.

Gelukkig vonden de andere gasten in The Old Fleet Tavern het helemaal niet vreemd om een vierendertigjarige vrouw in haar eentje aan de bar te zien zitten. Ik was blij dat ze me geen aandacht schonken, en ik begon de Boddingtons te voelen in mijn lichaam, dat pijn deed en doodmoe was van de reis. Ik klemde de pul stevig vast, waarbij de ring aan mijn linkerhand pijnlijk tegen het glas drukte, en dronk mijn bier op.

Buiten dubde ik over de vraag wat ik zou gaan doen. Eigenlijk vond ik dat ik wel een dutje in mijn hotel had verdiend, maar toen kwam ik bij de plek waar de man in de kakikleurige broek me had aangesproken en me had uitgenodigd om mee te gaan... wat was het ook alweer? Rivierjatten? Nee, rivierjutton. Hij zei dat de groep zich vlakbij verzamelde, onder aan de trap, om halfdrie. Ik pakte mijn telefoon en keek hoe laat het was. Vijf over halfdrie. Opeens kreeg ik weer energie en ik liep snel door. Tien jaar geleden zou dit precies het soort avontuur zijn geweest waar ik dol op was: achter een vriendelijke Britse man aan naar de Theems lopen om van alles te leren over de victoriaanse maatschappij en rivierjutters. James zou ongetwijfeld bezwaar hebben gemaakt tegen dit spontane avontuur, maar hij was er nu niet om me tegen te houden.

In mijn eentje kon ik precies doen waar ik zin in had.

Onderweg kwam ik langs het La Grande, het chique hotel waar ik logeerde. Mijn ouders hadden ons het verblijf cadeau gedaan voor onze trouwdag, maar ik keurde het hotel nauwelijks een blik waardig. Ik liep in de richting van de rivier en zag meteen de betonnen trap naar het water. De

modderige, troebele stroom in het diepste gedeelte van de bedding kolkte, alsof er onder het wateroppervlak iets was wat zich uit alle macht roerde. Ik liep de trap af, terwijl de voetgangers om me heen doorliepen naar bezigheden die voorspelbaarder waren.

De traptreden waren steiler en veel slechter onderhouden dan ik in het centrum van zo'n gemoderniseerde stad had verwacht. Ze waren minstens vijfenveertig centimeter diep en gemaakt van gemalen steen, een soort voorloper van beton. Ik daalde langzaam af, dankbaar voor mijn sneakers en mijn comfortabele tas. Onder aan de trap stond ik stil en luisterde ik naar de stilte om me heen. Aan de andere kant van de rivier, op de zuidoever, haastten zich auto's en voetgangers voorbij, maar vanaf deze afstand hoorde ik niets. De enige geluiden die mijn oren bereikten, waren het zachte geklots van de golven tegen de oever, de tinkelende klank van de wervelende kiezels in het water en de eenzame schreeuw van een meeuw boven mijn hoofd.

Het groepje voor de rivierjutterij luisterde vlakbij aandachtig naar de gids – de man die ik eerder op straat had gezien. Ik haalde diep adem en liep voorzichtig tussen de losse stenen en de modderige poeltjes door. Toen ik de groep naderde, dwong ik mezelf alle gedachten aan thuis achter me te laten: James, het geheim dat ik had ontdekt en ons onvervulde verlangen naar een baby. Ik wilde even weg van het verstikkende verdriet en de woede, die zo scherp en onverwacht was dat hij me de adem benam. Hoe ik de komende tien dagen ook zou doorbrengen, het had geen zin om te blijven malen over de ontdekking die ik achtenveertig uur geleden had gedaan.

Hier, in Londen, tijdens een reis die een feestje had moeten worden, moest ik uitzoeken wat ik werkelijk wilde, en of er in het leven dat ik voor ogen had nog ruimte was voor James en de kinderen die we hoopten groot te brengen.

Maar voordat ik dat kon doen, moest ik een paar waarheden over mijn eigen leven opgraven.